

Spoznavati Njega in sebe (8) – Ob pravem času

Bog nam daje možnost, da svojo molitev doživljamo tako, kot je v danem trenutku za nas najbolje. Elizabeta je priča tega, kako se potrpežljivost in stanovitnost spremenjata v popolno veselje.

9. Feb. 2023

Ko jo je videla vstopiti v svojo hišo, je Elizabeta spoznala, da Marija ni več otrok. Verjetno se ji je vtisnila v

spomin že v otroških letih, ko je prišla na svet in odraščala na način, ki je bil prava tako poseben kakor njena osebnost. Potem sta živeli daleč druga od druge. Ko jo je sedaj zagledala na pragu svojega doma, jo je prevzela radost. Evangelist nam pove, da jo je pozdravila »na ves glas«, rekoč: »Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda?« (Lk 1,43). To je bilo globoko veselje, ki je izviralo iz življenja, prepojenega z molitvijo. Tako ona kot Zaharija sta po besedah Svetega pisma veljala za sveta – pravična – in ljudje so ju občudovali (prim. Lk 1,6). Vendar sta le onadva vedela, kaj vse se je skrivalo v ozadju dolgih let življenja v božji bližini: šlo je za izkustva, ki so v veliki meri neopisljiva, kot se tudi vsem nam dogaja. Elizabetino veselje je izhajalo iz preteklosti, polne bolečine in upanja, razočaranj in novih srečanj, v kateri je njen odnos z Bogom postajal vse globlji. Le ona je vedela, kako mučno je bilo dejstvo,

da ni mogla biti mati, ko je bil ta blagoslov največja želja vsake izraelske ženske. Toda Gospod je hotel, da gre skozi to preizkušnjo, da bi jo povzdignil v večjo povezanost z njim.

Uslišana prošnja

Podobno kot v Elizabetinem primeru je tudi v našem odnosu z Bogom, v naši molitvi, vedno nekaj edinstvenega, neopisljivega; nekaj, kar je lastno samotni ptici (prim. Ps 102,8), ki jo Bog, kot je dejal sv. Jožefmarija, lahko kakor orla dvigne tako visoko, da naravnost uzre sonce. Samo on ve, kdaj je primeren čas, kateri so pravi trenutki za vsakega od nas. Bog si te *pobožanstvujoče bližine* z nami želi veliko bolj, kot si moremo predstavljati. Toda dejstvo, da samo on pozna čase – tako kot je vedel, kdaj je pravi čas za rojstvo Janeza Krstnika –, nam ne preprečuje, da bi vsak od nas v vsakem trenutku

hrepenel po večji bližini z Gospodom. Prav tako nam ne preprečuje, da bi za to bližino nenehno prosili, iskali tisto najvišje, tako da sredi množice stopimo na prste, da bi videli Jezusa, ki prihaja mimo, ali po potrebi splezali na drevo, kot je storil Zahej. Lahko si predstavljamo, da je Elizabeta svoje srce velikokrat obrnila k Bogu in k temu spodbujala tudi svojega moža, dokler ni ta naposled zaslišal besed: »Uslišana je tvoja molitev! Tvoja žena Elizabeta ti bo rodila sina. Daj mu ime Janez« (Lk 1,14).

Kar je za Elizabeto naposled postalo zaupanja polna molitev h Gospodu, je moralo najprej skozi prečiščujočo peč časa in stisk. Njeno življenje se je že nagibalo k zatonu, Bog pa se je glede ključnega vprašanja še vedno skrival: zakaj se je zdelo, da toliko let ni slišal njenih molitev? Zakaj ji ni dal sina? Mar ni bilo dovolj niti duhovništvo njenega moža? V tisti

potrebi, v molitveni nemoči in v navideznem božjem molku se je prečistila njena vera, upanje in ljubezen; kajti ni samo vztrajala, ampak se je tudi vsak dan pustila preoblikovati ter je vedno in v vsem sprejemala Gospodovo voljo. Morda je prav poistovetenje s križem, ki ga je Elizabeta na neki način vnaprej doživljala, najboljši način za dokazovanje pristnosti naše molitve: »Ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi« (Lk 22,42). Če so pravični ljudje stare zaveze živeli v tem sprejemanju in je Jezus to držo do Očeta naredil za vodilo vsega svojega življenja, potem smo tudi mi, kristjani, poklicani, da se na ta način združimo z Bogom. Vedno je dober čas, da molimo tako: »Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo« (Jn 4,34).

Čas spominjanja

Nemara je Elizabeta sama ohranjala pri življenju plamen Zaharijeve molitve, da ne bi ugasnil, dokler se ni njenemu možu končno prikazal angel: njej, ki so jo imenovali neplodno, bo Gospod dal sina, »Bogu namreč ni nič nemogoče« (Lk 1,36). Potem ko se je pustila voditi *per aspera ad astra* – skozi nepogrešljivo pot očiščevanja, ki ga on vrši v tistih, ki mu to dopustijo –, je naposled v molitvi vzkliknila z besedami, ki jih po preteku mnogih stoletij mi še naprej vsak dan ponavljamo: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa!« (Lk 1,42).

Zavedanje, da naša pot k Bogu vključuje globoko poistovetenje s križem, je bistvenega pomena pri doumevanju, da je tisto, kar se včasih zdi kot zastoj, v resnici napredovanje. Tako bomo, namesto da bi živeli čakajoč na boljše čase ali na molitev, ki bi bila bolj po našem

okusu, hvaležno sprejemali hrano, ki nam jo želi dati Bog: »Če se ozremo okoli sebe, ugotovimo, da je na voljo velika *ponudba hrane*, ki ne prihaja od Gospoda in ki na videz človeka bolj nasiti. Nekateri se *hranijo* z denarjem, drugi z uspehom in nečimrnostjo, tretji s svojo močjo in ponosom. Toda živilo, ki nas zares hrani in nasiti, je le tisto, ki nam ga daje Gospod. Hrana, ki nam jo ponuja Gospod, je drugačna od druge hrane in se nam morda ne zdi tako okusna kot nekatere jedi, ki nam jih ponuja svet. Tedaj sanjamo o drugih živilih, kakor Judje v puščavi, ko so hrepeneli po mesu in čebuli, ki so jo jedli v Egiptu, vendar so pri tem pozabili, da so tisto hrano jedli pri suženjski mizi. V tistih trenutkih skušnjave so sicer imeli spomin, vendar slab spomin, selektiven spomin; suženjski, ne pa svoboden spomin.«^[1] Zato se velja vprašati: Iz katere sklede želim jesti? Kateri je moj spomin? Je to spomin na

Gospoda, ki me odrešuje, ali spomin na meso, česen in čebulo iz časov suženjstva? S katerim spominom hranim svojo dušo? Si želim jesti čvrsto hrano ali pa se še naprej hraniti z mlekom? (prim. 1 Kor 3,2).

V življenju se utegne pojaviti skušnjava, da bi se ozrli nazaj in zahrepeneli po egiptovskem česnu in čebuli, kot se je zgodilo Izraelcem. Mana, tista hrana, ki so jo sprva dojemali kot blagoslov in znamenje zaščite (prim. 4 Mz 21,5), se jim je začela upirati. To se lahko zgodi tudi nam, zlasti če bi se zaradi zanemarjanja temeljnih pravil molitve ohladili: če bi se prenehali truditi za zbranost in ljubeznivost, skrbeti za drobne detajle pobožnosti, namenjati molitvi najboljši čas ... Takrat je še toliko bolj pomembno, da se spominjamo, da se opremo na spomin, da v molitvi in duhovnem branju iščemo tisto čvrsto hrano, o

kateri govori sveti Pavel, hrano, ki odstira življenjska obzorja.

Kakor privlačna moč magneta

Obujanje spomina v molitvi je veliko več kot zgolj preprosto spominjanje; povezano je s pojmom *memoriale*, značilnim za vero Izraela; to pomeni, da gre za odrešenijski dogodek, ki delo odrešenja prenaša v sedanjost. *Molitev spominjanja* je nov pogovor o že znanem, spomin na preteklost, ki jo vnovič dojemamo v sedanjosti. Osrednje dogodke svojega odnosa z Bogom razumemo in doživljamo vsakič drugače. Morda se je prav to zgodilo Elizabeti, ko je v svojem dolgo pričakovanem materinstvu na nov način razumela, katero poslanstvo ji je Bog namenil.

Z leti nam Gospod v ritmu naše predanosti in tudi našega upiranja polagoma razodeva globine svoje skrivnosti. Želi nas popeljati zelo visoko, kakor po spirali, ki se stalno

giblje v krogu ter se počasi vzpenja. Res je, da lahko ostanemo na isti višini in delamo venomer iste kroge na ravnini, da se lahko tudi strmo spustimo ali celo po dotikalnici skrenemo s kroga ter svoj odnos s Stvarnikom opustimo ..., vendar on ne odneha v prizadevanju, da svoje delo uresniči: njegov načrt je načrt izvolitve in opravičenja, posvečenja in poveličanja (prim. Rim 8,28-30).

Kakor številni drugi pisci tudi sveti Jožefmarija oriše ta proces na zelo stvaren in lep način. Duša se usmerja »k Bogu kakor železo, ki ga privlači moč magneta. Tako v sladkem nemiru začnemo ljubiti Jezusa na bolj učinkovit način.«^[2] Ko premišljujemo o skrivnostih božjega otroštva, poistovetenja s Kristusom, ljubezni do Očetove volje, hrepenenja po soodreševanju ... in zaslutimo, da je vse to dar Svetega Duha, tedaj lahko bolje ocenimo, kolikšen je naš dolg do njega. In

takrat znotraj nas silovito naraste hvaležnost. V naši notranjosti se prebudijo njegovi vzgibi, veliko pogostejši, kot si mislimo: »To so, prav lahko so to običajni pojavi v naši duši: norost od ljubezni, ki nas brez zbujanja pozornosti, brez nenavadnosti uči trpeti in živeti.«^[3]

In tako se nam na naše presenečenje razkriva neizmernost ljubezni, ki smo jo od Boga prejeli skozi vse življenje: dan za dnem, leto za letom ... že v materinem naročju!

»Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v pravno daritev za naše grehe« (1 Jn 4,10). Prevezeti odkrijemo, da smo potopljeni v navdušujočo, skrbno in razorožujočo ljubezen. To je doživela Elizabeta: »Ozrl [se je] name, da mi odvzame mojo sramoto pri ljudeh« (Lk 1,25). Po dolgih letih temote se zave, da jo neskončno ljubi On, ki je vir vsake ljubezni, in to na način, ki

ga niti ni vredna, niti ga ne zmore ustrezno ceniti, niti se ne zna nanj prav odzvati: »Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda?« (Lk 1,43). Kako je mogoče, da me Bog tako zelo ljubi? Pa tudi s kančkom zmedenosti in bolečine: Kako to, da se tega nisem zavedala že prej? Kje so bile moje misli?

Vsaka dobra molitev oblikuje srce v taki smeri, da bo vedelo, kaj naj prosi (prim. Rim 8,26), da bi mogli prejeti to, za kar prosimo. Če v vsako pobožnost, veliko ali majhno, vložimo kanček ljubezni do Boga, bo pot lažja. Če Jezusa ljubeznivo kličemo po imenu in mu brez zadržkov izkazujemo svojo naklonjenost, se trenutek globoke združitve približa. Treba je vztrajati in se nemudoma odzvati na drobne dotike ljubezni. Velja »obujati spomin na lepe, velike reči, ki jih je Gospod storil v življenju vsakega izmed nas«, kajti *molitev spominjanja*

»zelo dobro dene krščanskemu srcu«.

^[4] Zato je sveti Jožefmarija v svojih homilijah svetoval: »Naj vsak izmed nas premišluje o tem, kaj je Bog zanj storil.«^[5]

Bog je vse in to zadostuje

Gotovo se je Elizabeta velikokrat vračala k temu, kar je Gospod storil zanj. Kako se je njeno življenje spremenilo! In kako pogumna je morala postati! Od tistega trenutka je vse njeno ravnanje na prav poseben način obogateno. Iz sramežljivosti, kot so to počeli preroki, se več mesecev skriva, da bi s to gesto pokazala na božje delovanje (prim. Lk 1,24); dana ji je tudi večja jasnost, ko se je treba držati njegovih načrtov: »Nikakor, temveč Janez mu bo ime« (Lk 1,60). Božje delovanje zna videti tudi v svoji sestrični: »Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!« (Lk 1,45). Elizabeta se obnaša kot

nekdo, ki je z vsem srcem v stiku z Bogom.

Prav tako mora naša molitev vključevati ljubezen in boj, hvaljenje in kesanje, čaščenje in prošnjo, čustva in razum. Treba je biti drzen in si dati duška z vsemi črkami abecede, z vsemi toni glasbene lestvice, s celotno barvno paleto, saj sedaj že razumemo, da ne gre za izpolnjevanje nekakšnih nalog, ampak za to, da ljubimo z vsem srcem. Dejanja pobožnosti, osebe okoli nas, vsakodnevna opravila ... so isti kot prej, vendar jih ne doživljamo več na enak način. Tako se razširi svoboda duha, »ta običajna zmožnost in drža, da delamo iz ljubezni, še zlasti pri prizadevanju, da bi sledili temu, kar Bog v vsakem trenutku pričakuje od vsakega posameznika«.

^[6] To, kar se je poprej zdelo težka obveznost, se spremeni v priložnost za srečanje z Ljubeznijo. Samopremagovanje še vedno

zahteva trud, vendar se zdaj trudimo z veseljem.

Ob pogledu na neizmernost razodete ljubezni in na skromnost človekovega odziva se srce raztopi v globoki molitvi zadoščevanja in pokore; vznikne obžalovanje, ki izvira iz naših lastnih grehov ter vodi v osebno kesanje. Okrepi se prepričanje, da »Bog je vse, jaz pa nič. In to je za danes dovolj.«^[7] Tako lahko odvržemo s sebe marsikateri ščit, ki nam otežuje stik z njim. Poraja se tudi iskrena, globoka in izrecna hvaležnost Gospodu, ki se spremeni v čaščenje, saj ga priznavamo »kot Boga, kot Stvarnika in Odrešenika, Gospoda in Učitelja vsega, kar obstaja, kot neskončno in usmiljeno ljubezen«.^[8] Zato se spleča zaigrati na vse strune našega srca, da bi bila molitev raznolika, bogata, da ne bi tekla po izrabljenih strugah; in sicer ne oziraje se na to, ali jo spremljajo čustva ali ne, kajti tisto,

kar od Boga okušamo, še ni Bog: On je neskončno večji.

Rubén Herce

[1] Frančišek, Homilija na praznik sv. Rešnjega telesa in krvi, 19. 6. 2014.

[2] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 296.

[3] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 307.

[4] Frančišek, Homilija pri Sveti Marti, 21. 4. 2016.

[5] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 312.

[6] Fernando Ocáriz, Pastirsko pismo, 9. 1. 2018, št. 5.

^[7] Sv. Janez XXIII., *Il giornale dell'anima*, Edizioni di Storia e Letteratura, Rim 1964, str. 110.

^[8] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2096.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-
njega-in-sebe-8-ob-pravem-casu/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/spoznavati-njega-in-sebe-8-ob-pravem-casu/) (5. Avg.
2025)